

[Wilhelm]

skal vi sige en reminiscens af, at man for et halvt års tid siden havde en anden skatteminister, der havde et støtteparti, og at hr. Rahbæk Møller var med inde i drøftelserne; og de papirer, der lå i skrivebordsskuffen dengang, kender hr. Rahbæk Møller noget af, og noget af det er blevet liggende, og det kan skatteministeren så bruge i dag, og så ser vi altså disse tre forslag – indleveret nogenlunde samtidig – komme dryssende med tre dages mellemrum og med meget overlappende indhold.

Skidt nu med det, for vi synes, at indholdet i dem alle tre går i den rigtige retning. Det, der er fælles for SFs forslag og for skatteministerens forslag, nemlig at gøre det muligt også for ligningskommissionen at bede om oplysninger fra pengeinstitutterne, kan vi støtte.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg synes, det er en fantastisk udvikling, skatteministerens parti har gennemgået, siden vi for få år siden for første gang gav adgang til overhovedet at gå i pengeinstitutterne og hente skatteoplysninger. Da var der ét raseri over den lovgivning fra skatteministerens partis side. Jeg tror endda, det var ved den lejlighed, at der faldt den berømte bemærkning, som jeg har citeret før, at »for os konservative er ejendomsretten en del af personligheden«.

Men nu vil skatteministeren altså gå videre med adgangen til at hente oplysninger i pengeinstitutterne, og det er vel ud fra en realitetssans – fordi det simpelt hen er nødvendigt.

Den del af det kan vi støtte, og det, der er overlappende i skatteministerens forslag og socialdemokratiets forslag, nemlig oplysningspligten med hensyn til frynsegoder eller naturalieydelse, kan vi også støtte.

Der er så nogle små tekniske ting om, hvorvidt der er arbejdsgivere, der skal angive værdien, og hvorvidt jubilæumsvederlag skal med, som det er i socialdemokratiets forslag, og det kender vi jo nok ikke udgangen på endnu. Men når skatteministeren tidligere har spurgt, om han nogen sinde kunne fremsætte et forslag, som vi ville støtte, kan jeg da sige, at her er i hvert fald ét; måske bliver det lidt ændret, men vi vil givetvis kunne støtte det, der kommer ud af skatteudvalgets forhandlinger om disse tre forslag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg kan ikke undlade at give udtryk for min forundring over den udvikling, der er sket på det skattekontrolmæssige område, og specielt ikke, da jeg i særdeles høj grad var involveret i den lov, vi i sin tid fik igennem, og hvorefter der var mulighed for at få oplysninger fra banker og sparekasser osv. Jeg har vist aldrig fået så meget skældud i folketinget som ved den lejlighed, specielt fra skatteministerens parti, og derfor er det da glædeligt med den udvikling, der er sket. Jeg drømte ikke om, at en konservativ skatteminister nogen sinde ville udvide de gældende beføjelser, men det er altså sket, og derfor er det for mig næsten en glædesdag. Jeg må sige, at den daglige omgang med de konservative sandsynligvis har gjort sin virkning, og jeg hilser med glæde, at jeg nu kan få lov til at stemme for et forslag, som jeg har ønsket så længe og i særdeleshed ønsket skulle komme fra en konservativ skatteminister.

Den udvidede oplysningspligt, kan jeg sige, støtter vi lige så gerne.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Jeg synes blot, jeg skal sige, at det jo ikke er enhver auktion, der ender med, at det højeste bud, der er givet, også bliver det, der bliver stående. Der er ret til at begære en ny auktion, og når man gør det, kan det være, at buddene falder på en anden måde, og at udgangen af auktionen bliver en anden end den, man måske forudså, så 110, 120 og 140 kan det være at der kommer noget helt andet ud af, noget, som har samlet budgiverne på en anden måde. De kan være gået i pulje om det køb, der skal finde sted.

Nu vel, det var én bemærkning, og jeg vil godt gøre én til til hr. Wilhelm. Det er korrekt, og jeg sagde det selv, at vi i sin tid havde været betænkelige ved at indføre adgangen til at spørge i pengeinstitutter, i hvert fald i en meget vid form, som den var. Vi har dog fundet, at der også af hensyn til skatteyderne kan være grund til, at man en gang imellem gør det, og vi har i den forbindelse – det var ikke mig, der var ordfører dengang – gjort det til en regel, at skatteyderen selv skal opfordres til at fremkomme med oplysningerne, og at vi kun i de tilfælde, hvor man ikke kan få dem, søger for, at